

Lise BOURBEAU

Viață, de după moarte

ARISSIEL

2020

Editor: Clara Toma
Coperta și tehnoredactare: Magda Căpraru

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BOURBEAU, LISE
Viața de după moarte : Arissiel / Lise Bourbeau. - București : Clara Toma Publishing House, 2020

ISBN 978-606-94943-1-8

821.133.1

Toate drepturile aparțin
Clara Toma Publishing House.
Reproducerea integrală sau parțială, sub orice formă,
a textului din această carte este posibilă
doar cu acordul scris al Clara Toma Publishing House.

Copyright@2020 Clara Toma Publishing House

www.ctpublishinghouse.simplesite.com
e-mail: claratomapublishing@gmail.com

Cuprins

Mulțumiri	4
Prolog.....	5
Capitolul 1 Surpriza	6
Capitolul 2 Întâlnirea cu Mishaël.....	20
Capitolul 3 Întâlnirea cu părinții	28
Capitolul 4 Cei doi copii.....	36
Capitolul 5 Anunțul accidentului.....	47
Capitolul 6 Bunurile lui Arissiel	61
Capitolul 7 Mishaël și lumea astrală	72
Capitolul 8 Succesiunea.....	85
Capitolul 9 Răspunsuri la anumite întrebări.....	101
Capitolul 10 Benani și tatăl său.....	116
Capitolul 11 Vorbe de înțelepciune	130
Capitolul12 Ari și Mona.....	142
Capitolul 13 Inima care se deschide	150
Capitolul 14 Carina și tatăl ei.....	157
Capitolul 15 Alte momente de conștientizare	164
Capitolul 16 Scene familiale	174
Capitolul 17 Separarea	183
Capitolul 18 Legea cauzei și a efectului.....	190
Capitolul 19 Viața profesională.....	196
Capitolul 20 Propunerea lui Mishaël	205
Capitolul 21 Ultima privire asupra Pământului....	213
Capitolul 22 Întoarcerea	218
Interviu cu Lise Bourbeau	220

(15 martie 1986)

Ce fericire. Am primit-o în sfârșit, mașina la care visez de atât timp, marele Mercedes 560SL. De ce a trebuit să aștept atât de mult pentru a-mi oferi acest cadou?, mă întrebam ieșind din magazinul auto. În tinerețe credeam că doar persoanele foarte bogate și-ar putea permite o astfel de mașină. Ei bine, acum mi-am dat seama că am ajuns destul de bogat încât să îmi permit să mi-o cumpăr. Chiar mai mult, în această zi în care am intrat în posesia ei, cele trei întâlniri pe care le aveam stabilite cu clienții mei, au fost anulate. Ce coincidență minunată! Voi profita de ea pentru a ieși la o plimbare și a mă bucura de noua mea achiziție!

Iată-mă aşadar pe autostradă plimbându-mă fără o destinație precisă. Vânzătorul auto avea dreptate să laude acest model. Merge chiar mai bine decât îmi imaginam. Activez unul după altul butoanele de pe bord, pentru a învăța funcția fiecărui. Acest lucru mă distrează la fel de mult ca și jocurile pe calculator. Întotdeauna mi-am cumpărat cele mai noi descoperiri tehnologice! Totuși, în ceea ce privește automobilele am acordat o mai mare importanță aspectelor lor mecanice.

Cunosc o mulțime de persoane pentru care noutățile tehnologice reprezintă doar jucării destinate celor care au prea mulți bani; oameni care sunt pur și simplu invidioși. Mi-aș dori mult ca familia și amicii să mă vadă la volanul noii mele jucării.

O oră mai târziu, am revenit în oraș și stau prin trafic pe strada St-Denis. Afară e o vreme minunată pentru această perioadă a anului, aşa că m-am decis să parchez, să fac o plimbare pe jos și să admir vitrinele. Ajuns în fața magazinelor, un gând îmi trece deodată prin minte: cât timp a trecut, bătrâne, de când nu ai mai hoinărit aşa privind vitrinele? Se întrec una pe alta în originalitate. Atât de multă creativitate! Ah!, ce bine e să îți trăiești viața în liniște. Categoric, fericirea constă în libertate!

Viața de după moarte - Arissiel

Adulmec amestecul de pământ reavăn și zăpadă topită, care pentru mine este miroslul caracteristic al primăverii. Ce anotimp revigorant! Iernile la noi în Québec sunt foarte lungi. Îmi promisesem că în ianuarie să evadez undeva unde e soare. Dar ca de obicei, prinț cu munca, am rămas aici să îngheț. Iarna viitoare va trebui să recuperez!

Undeva în față, văd un loc ce îmi amintește de ceva... Ah, da! Este restaurantul unde am fost cu Mona, fosta mea soție, în anul 1978, la aniversarea ei. Au trecut aproape 8 ani, însă îmi amintesc și acum că își manifestase dorința de a merge să mâncăm într-un cadru intim la această terasă încântătoare situată la cel de-al doilea etaj, pe care o descoperisem împreună.

E deja ora 13... De ce nu m-aș opri aici? O masă bună ar fi în fapt compatibilă cu acestă zi care a început atât de bine!

De altfel, acest loc mă atrage; nu-mi dau seama de ce, fiindcă amintirea ultimei seri petrecută cu Mona nu este una dintre cele mai agreabile. În ciuda tuturor eforturilor sale, nu a reușit să-și ascundă nervozitatea și asta chiar de la începutul mesei. Apoi, în pofida hotărârii sale inițiale, a început să vorbească despre copii, subiectul care o tulbura. Mi-a mărturisit dintr-o suflare cât de nefericită fusese în ultimii ani să vadă cum se deteriorează relația dintre mine și aceștia. În ceea ce mă privea, cum nu aveam deloc chef să intru într-un schimb de replici sau să aud o nouă predică, am lăsat-o să se defuleze. În fața tăcerii mele și-a pierdut curând avântul, a încetat să vorbească și s-a îndreptat în grabă spre toaletă, pentru ca mai apoi să se întoarcă având ochii înroșiți de plâns.

Am încercat să o împac, tocmai încheiasem o afacere bună și i-am oferit să mergem, imediat după ce vom termina de mâncat, să-și cumpere ceva care i-ar plăcea cu adevărat. Descurajată, tristă mi-a subliniat că aşa cum obișnuiesc eu întotdeauna, aş face orice pentru a evita conversațiile importante. A adăugat că nu mai avea dispoziția necesară pentru a sărbători și cu atât mai puțin cheful de a se plimba prin magazine. Nu mai e nevoie să spun că masa s-a terminat în mare viteză.

Îmi aduc aminte cum mi-am spus în gând că este dificil pentru un bărbat să fie pe aceeași lungime de undă cu o femeie, mai ales atunci când aceea femeie nu face nimic pentru a-l înțelege și astfel viața lor tihnită se complică. Și astăzi continui să cred că femeile sunt greu de înțeles deși mărturisesc faptul că mi-ar plăcea ca în această după amiază să mă aflu într-o companie fermecătoare. Dar, asta e! Îmi voi comanda o cupă de șampanie pentru a sărbători libertatea de care mă bucur, starea de relaxare!

În timp ce sorb prima gură de șampanie, simt cum mă cuprinde tristețea.

Ciudat! Acum o clipă pluteam de fericire... *Și totuși, am tot ce îmi trebuie pentru a fi fericit: sănătate, prosperitate și mașina visurilor mele, plătită cu banii jos!! De acord, sunt singur, însă care-i problema? Dacă aş dori, aş putea seduce orice femeie!* Ei, haide, am să fac un efort pentru a-mi reveni.

Decorul romantic, aromele unice și ambianța care domnește pe acestă terasă, mă fac să nu-mi pot lua gândul de la Mona. Cum o mai duce oare? Cum e viața ei acum? Cinci ani s-au scurs fără să primeșc vești. La ultima întâlnire, Ben, fiul nostru, m-a informat că ea se mutase în Columbia Britanică, la Vancouver. Eram atât de preocupat cu afacerile încât n-am reușit să-mi fac timp să o sun. Poate că astfel aş fi aflat pentru ce a fugit atât de departe!

Dintr-o într-alta, gândul m-a dus la cei doi copii ai meu, Ben- în realitate se numește Benani, însă preferă să fie numit Ben- tocmai și-a sărbătorit cei 30 de ani împliniți, iar Carina cei 28. *Cum se face că dintr-o dată mi-am amintit atât de ușor ce vârste au? Îmi lipsesc amândoi. Ciudat. Oare am devenit sentimental? Unde or fi acum!* Nici cu ei nu m-am mai intersectat de cinci ani. Îmi amintesc cum mi-am spus, la puțin timp după plecarea mamei lor, că poate a sosit momentul să ne întâlnim. Așa că mi-am sunat fiica. Nici n-am avut timp să sugerez o dată la care să ne vedem, că mi-a și aruncat pe un ton fără echivoc:

– Tată, nici eu nici Ben nu dorim să te mai vedem. Ne suni doar pentru că te simți obligat să-ți joci rolul de părinte. Însă

Viața de după moarte - Arissiel

nu ai fost NICIODATĂ un tată adevărat pentru noi. E inutil să te mai forțezi acum, noi avem viața noastră, tu o ai pe a ta, așa că scutește-ne. Vorbesc și în numele lui Ben care nu e capabil să te înfrunte.

Am încercat să bălmăjesc o întrebare, uimit de atitudinea ei. Însă nu mi-a acordat nicio sansă.

– Am hotărât să-ți spun adevărul o dată pentru totdeauna. Nici Ben și nici eu, nu dorim să mai avem ceva în comun cu tine. Nu ți-ai dat seama că de fiecare dată întâlnirile noastre se termină cu o dispută și că eu și Ben plecăm întotdeauna mai supărăți? Tu ești singurul care are dreptate și, în rarele ocazii în care ne ascultă, o faci doar pentru a încerca să ne convingi să ne schimbăm părerile. Cel puțin, de acum înainte nu ne vom mai ciondănim. Te urăsc pentru că ne-ai părăsit, dar încă te iubesc destul pentru a-ți dori să fii mai fericit în viitor și mai ales să devii mai uman.

Și, Bang!, mi-a închis. Mesajul era clar.

Trebuie să mărturisesc, atitudinea lor față de mine mă făcea să reacționez, iar asta mă împingea, în ciuda voinei mele, să le fac reproșuri, mai ales în timpul întâlnirilor noastre care au avut loc la Mona, imediat după despărțirea noastră. Însă, meritau acele reproșuri. Totul mă enerva la ei, până și felul în care se îmbrăcau și gândeau. Detestam modul în care vorbeau cu Mona, cum o tratau ca pe o prietenă, iar ea săracă se lăsa păcălită. Și în plus, nu mă respectau. Era necesar să îi învăț ce trebuie să facă în viață! Părinții ar trebui să aibă dreptul să le spună în față copiilor lor, faptul că au luat-o pe un drum greșit.

Cum altfel aş fi putut acționa, ca părinte. Am făcut tot ce am putut. Îmi reproșau că muncesc prea mult, însă le plăceau banii mei care le permiteau să-și satisfacă toate capriciile! *De fapt, sunt convins că i-am răsfățat prea mult. Copii de astăzi sunt nerecunoscători. Nu au habar cât de dificil este să fii părinte. Nu își vor da seama decât atunci când le va veni rândul.*

Un gând mi-a trecut deodată prin minte: s-ar putea ca fie Carina, fie Ben să fi avut un copil în ultimii cinci ani? Dar nu e

asa, sunt sigur că nu. Nu ar fi putut fi atât de insensibili, dacă s-ar fi căsătorit sau ar fi avut copii, m-ar fi anunțat!

Și totuși, nu pot fi siguri. Cum aș putea să-mi alung din minte această îndoială? Mâine, le voi căuta numerele de telefon și îi voi suna. A venit timpul pentru a începe din nou să ne vedem cu regularitate. Totuși, acum sunt și ei adulți! Cu siguranță, va fi mai ușor să le vorbesc.

De ce îmi este atât de dificil să comunic cu proprii mei copii?

Este adevărat că nu i-am ascultat prea mult și asta, chiar de când erau foarte mici. Nu înțeleg generația din care ei fac parte. Am sperat întotdeauna că între noi comunicarea se va restabili, însă au refuzat cu obstinație să-mi înțeleagă punctul de vedere. Le-a lipsit maturitatea. O să meargă, de îndată ce voi reuși să-i contactez voi fixa cu ei o întâlnire. Jur că de această dată să-i ascult cu adevărat, fără să-i critic. Aș putea, chiar, să-mi pregătesc dinainte niște întrebări, în acest fel nu voi mai fijenat și nici furios atunci când nu vor fi de acord cu mine. Dacă le voi pune întrebări și le voi asculta răspunsurile, fără îndoială că totul va decurge mai bine decât până acum!

Acestea fiind decise, îmi permit o felie delicioasă de tartă cu nuci pecan și înghețată, însotită de un capuccino. Iar pentru a încheia apoteotic, îmi comand un coniac pe care îl degust în timp ce răsfoiesc ziarul adus de chelner. Sunt incapabil să mă concentrez, aşa că parcurg superficial, doar secțiunea „Spectacole”.

Gândurile mi se înghesuie în minte. Cum să-i abordez pe copii când îmi vor răspunde la telefon? Va fi oare preferabil să-i văd împreună sau separat? Totul depinde de reacția lor. Nu știu nici măcar dacă vor accepta să ne întâlnim.

E aproape de ora 3 după-amiază, atunci când ies din restaurant. Nu am niciun chef să mă întorc singur acasă, aşa că mă îndrept spre un cinematograf. În ziar scria că noul film al lui Eddie Murphy, comicul meu preferat, rulează în Montréal. Am să merg să văd acest film. După spectacol, mă voi simți mai bine, voi fi mai relaxat. Nu-mi place deloc tristețea care m-a cuprins după

ce am ajuns la restaurant, mai ales cea generată de gândurile despre copii mei. De altfel, neglijez prea des să-mi găsesc timp pentru a viziona filme, mai ales comedii. Pentru că azi a fost ziua rezoluțiilor – *oare ce se întâmplă?* – am să mai iau una, aceea de a merge la cinema cel puțin o dată pe săptămână, singur sau în compania altcuiva.

Am prea puțini bani la mine, trebuie deci să trec pe la bancă. La fix, e una foarte aproape, în colțul străzii Rachel. Merg în pas lejer, cu inima ușoară, bucuros că nu trebuie să mă grăbesc, fără obligația de a fi conștient de ora următoarei întâlniri programate.

Sunt cufundat în gânduri, când atenția îmi este atrasă de una... două...trei mașini de poliție ce vin în viteză, cu sirenele urlând la putere maximă! Mașinile se opresc chiar lângă mine! Surprins, îngheț nemîșcat pe trotuar. Se întâmplă ceva în bancă! Total absorbit de ceea ce îmi pare a fi un film de acțiune, văd deodată trei tineri ieșind în fugă din clădire, fiecare cu câte o valiză în mâna, chiar în momentul în care polițiștii se pregătesc să intre. Cel care pare a fi șeful, scoate o armă și începe să tragă în toate direcțiile, pentru a-i speria pe polițiști. Stau împietrit în locul în care mă aflu, preocupat să nu pierd nimic din ceea ce se întâmplă.

Instantaneu, lumea se întoarce cu susul în jos. Pieptul îmi explodează! Mă cuprinde frica. Nu mai înțeleg nimic. Picioarele mi se înmoiae, iar capul mi se izbește cu putere de ceva dur. Corpul îmi este întins pe o suprafață rece. În depărtare aud voci. O persoană aflată în stare de panică, urlă:

– Repede, veniți să mă ajutați! E un domn rănit căzut aici.

Ce se întâmplă? Descopăr stupefiat că acel corp care zace întins este al meu. *Cum se face că îl pot vedea? Sunt chiar eu?* Nu credeam că sunt atât de bătrân. Oare unde mă aflu de pot să constat toate astea?

Cei doi polițiști au dificultăți în a-i îndepărta pe curioși. Privesc la sângele care îmi curge din piept pe sol. *Cum se face că nu simt nimic?* Eizară să mă aflu deasupra acestei scene și în același timp să văd și să înțeleg totul. Un polițist îi spune colegului

său:

- Nu-i mai simt pulsul. Dumnezeule, cred că moare.

Respect pentru oameni și cărți

- Ambulanța sosește. În sfârșit! Bietul de el, se poate spune că a fost cu adevărat în locul nepotrivit la momentul nepotrivit. Sper că băieții de pe ambulanță vor putea face ceva pentru el.

Un medic mic de înălțime se grăbește spre mine. Este încordat. Se mișcă rapid și privirea să încearcă să capteze tot ce se petrece împrejur. Se poate spune că funcționează doar pe bază de adrenalină. Arată mai degrabă a politician decât a medic. Rămâne continuu concentrat în timp ce mă examinează și anunță verdictul polițiștilor din apropierea mea. Glonțul mi-a perforat plămânul drept, aşa că nu poate face altceva decât să-mi constate decesul.

Eu, strig din răsputeri: „Nu, este imposibil să fiu mort. Mă să fie! Nu mă auziți! Dar eu vă văd și înțeleg tot ce se petrece!” Încerc să-i prind de umeri și să-i scutur pe polițiști, unul după altul, însă nimeni nu reacționează. E ca și cum aş trece prin ei. Unul privește în direcția mea ca și cum mi-ar simți prezența, dar se întoarce și continuă să meargă în direcția mașinii sale.

Nu-mi vine să cred, SUNT MORT! Ce se va întâmpla cu mine acum?

Sunt invadat de o angoasă și de un sentiment de nesiguranță, teribile. Eram convins că după moarte nu există decât neant, că totul se sfârșește. M-am înșelat. Chiar dacă doctorul și polițiștii sunt de acord cu faptul că sunt mort, eu mă simt încă foarte viu. Am văzut cu Mona un film în care un bărbat ucis într-un accident plutea deasupra corpului său, exact lucrul care s-a petrecut cu mine adineaori. Ea chiar a crezut că aşa se întâmplă după moarte, iar eu am simțit o placere răutăcioasă în a o tachina, spunându-i că e doar o scorneală de cinema. *Dacă m-ar vedea acum, ar fi extrem de mândră că a avut dreptate.*

Plutesc, mă simt mult mai ușor decât m-am simțit vreodată. Este uimitor pentru că atunci când eram viu nu am avut niciodată impresia că sunt greu. *Cât este de ciudat! Pot în același timp să-mi privesc corpul pe care autoritățile se pregătesc să-l transporte*

Viața de după moarte - Arissiel

la ambulanță și să mă văd cu corpul meu, pe care îl simt absolut normal, aici sus unde mă aflu acum. Totuși, sunt diferit de acel corp aflat pe pământ. Uimitor, nu mai sufăr de artrita care îmi afectă mâinile și genunchii. Ce bine e să nu mă mai simt rău. Mă obișnuisem să trăiesc cu acea durere, încât nu mai știam cum e să te simți bine.

Dar ce se va întâmpla cu mine acum? Mie, cel care a ridiculizat mereu persoanele care, ca și Mona, spuneau că nu murim cu adevărat. Dacă i-aș fi ascultat, poate că aş fi putut înțelege ceea ce tocmai mi s-a întâmplat și ce se va întâmpla cu mine de acum înainte!

Detest să mă simt neputincios și ignorant. Eu, specialistul în evitarea capcanelor, am impresia că cineva m-a tras pe sfoară; mă simt ca prins în cursă.

Privirea îmi este atrasă de tot ce se întâmplă în jurul meu. Agenții de poliție, postați peste tot în jurul băncii, se ocupă de clienți și angajați. Individul care m-a ucis a reușit să scape, el era singurul care purta armă. S-a strelurat cu mare iuțegală pe o alei, înainte de a dispărea. Ceilalți doi tâlhari au fost prinși de polițiști.

Paramedicii au rămas pe moment la fața locului, vor să se asigure că nu mai este nimeni rănit în clădirea băncii. În acest timp, unul dintre cei doi agenți de poliție care se ocupă de mine, mi-a luat portofelul și actele de identitate.

- ARRISEL LABONTÉ, antreprenor, domiciliul în Laval. Nicio mențiune despre o persoană ce poate fi contactată în caz de accident.

- Nu-i de mirare. Nimeni nu se gândește la detaliile asta, remarcă simplu colegul său.

Își scoate telefonul mobil și apelează numărul trecut în cartea de identitate. Niciun răspuns, evident. Recuperându-mi din buzunare cheile mașinii, camaradul său se grăbește să-i spună:

- Ia te uită, o cheie frumoasă de Mercedes, nou-nouă! Mașina trebuie să fie prin apropiere. Cealaltă cheie probabil că este de la domiciliul său. Va trebui să verificăm ce „întreprindea” acest

anteprenor, dacă-ți dai seama ce vreau să spun, adaugă el pe un ton sarcastic.

– Poate că nu e o coincidență! De altfel, se găsea la locul unui jaf. În orice caz, nu trebuie să neglijăm nimic, plusă celălalt.

Am auzit bine? Au impresia că EU aş fi putut avea o legătură cu tâlharii? De necrezut! Oare toți polițiștii ajung să nu mai aibă încredere în nimeni? Cu siguranță că sunt martori la toate faptele reprobabile posibile, într-un oraș atât de mare ca Montréal. Ce meserie grea au! Nu pot să prevadă de la o zi la alta ce se va întâmpla și cu atât mai mult, ce vor avea de făcut. Trebuie să fie dificil și nu numai pentru polițiști, ci și pentru medicii legiști, pentru paramedicii care sunt obligați să se deplaseze la locul accidentelor și pentru toți cei care trebuie să facă față situațiilor de urgență...

Cum se face că mă gândesc la toate acestea? Am văzut polițiști toată viața mea și nu m-am gândit niciodată la dificultățile lor! Se întâmplă asta pentru că sunt mort?

Nu, nu pot să cred că sunt MORT. Pentru Dumnezeu, ce am făcut ca să merit un sfârșit atât de tragic? Ca surpriză, e absolut teribilă! Acum merg liniștit savurând aerul de primăvară, iar în clipa următoare sunt un cadavr. Mă să fie! Cel puțin, sper că agenții îl vor găsi pe nebunul care m-a împușcat și îl vor închide pentru mult timp.

Gândindu-mă la asasinul meu, văd imediat aleea pe care a reușit să scape. Și apartamentul în care s-a ascuns. Oricât de ciudat ar părea, pot observa tot ce se petrece în această mică locuință aflată la subsolul unei case vechi cu fațada scorojită, de un albastru spălăcit. *Se mai trăiește încă în locuințe atât de lugubre, aici în frumosul nostru Québec? Tâlharul discută cu un bărbat care îi seamănă, probabil fratele său, la fel de frumos și de bine făcut ca și el, însă cu un chip mai dur. Foarte agitat și cu răsuflarea tăiată, tâlharul povestește cu greutate aventura prin care a trecut:*

– Eram foarte agitat și am început să trag în toate direcțiile. Erau oameni pe trotuar, sper că n-am rănit pe nimeni. Nu ștui ce

Viața de după moarte - Arissiel

a declanșat alarma. Poliția a ajuns în momentul în care ieșeam din bancă. Băieții nu au avut noroc ca mine, altfel m-ar fi urmat până aici. Din fericire nu le-am spus unde vom merge după jaf!

– Ajunge, îl întrerupe Hector. Îmi vei povesti totul mai târziu. Grăbește-te să te schimbi și să-ți scoți peruci și să plecăm cât mai repede de aici! Nu trebuie ca Hélène să te vadă. Dacă află că am făcut o dublură după cheia ei, că vin aici în timp ce ea e la muncă și tot ce s-a petrecut astăzi, mă va părăsi cu siguranță.

– Ești nebun, Harvey?, gâfăie Hector, descoperindu-și capul ras, chiar vrei să plecăm imediat? Polițiștii cercetează chiar acum toate străzile și casele din apropiere!

– Nu te îngrijora, frățioare, m-am gândit la toate. Ai cerut să faci parte din banda mea, ei bine, e momentul să îți dau câteva lecții. Chiar dacă sunt doar cu doi ani mai mare decât tine, nu înseamnă că nu trebuie să mă asculți, nu! Am multă experiență, am început de Tânăr meseria asta!

Cu toată rapiditatea, scoate dintr-o geantă două robe negre de călugărițe, despătușește una dintre ele în timp ce-i face semn fratelui său să o despătușească pe cealaltă. Odată îmbrăcați, Hector se privește în oglindă și izbucnește în râs:

– Arătăm ca două călugărițe foarte bine hrănite, nu!

În fapt, par a fi mult mai voluminoși din cauza veșmintelor ample.

Îi privesc consternat. Turbatul astăzi cu toate că tocmai a comis un jaf și o crimă, e în stare să râdă și să se amuze? E adevărat că încă nu știe faptul că m-a ucis. După ce va afla acest lucru și se va trezi în încisoare, n-o să mai râdă prea mult.

Cei doi complici au părăsit apartamentul cu pași măsurați și privirea în pământ, cu scopul de a trece neobservați. Harvey nu a încetat să-i repete lui Hector să nu-și mai întoarcă capul în toate părțile și să se comporte ca o călugăriță ce își vede liniștită de drum. Cât mai calm posibil, cei doi frați s-au îndreptat spre strada Drolet. De două ori au întâlnit agenți de poliție ce discutau cu pietonii și care le-au aruncat o privire scurtă, însă liniștiți de aparența lor nu au insistat mai mult. Au ajuns cu bine la mașina